

JAKO V KOZE

Příběh první

Po chodbě azylového domu se potácí chlápek v teplákách, vyholený na pepř a sůl a zjevně slepý. Proč mu nikdo nepomůže - myslím si a jdu mu vstříc.

"Potřebujete doprovodit?"

"Jo, chci na hajzlík a ty mi tady docela zavazíš" odbývá mou nabídku skoro sprostě.

Dívám se za ním než zmizí a v hlavě mi cvrlikají domněnky jak vrabci po bouřce.

"Co mu je?" ptám se kohosi z domu.

"No, co... Má aidu jako každéj tady. Jenže má tu smůlu, že je k tomu slepej a blbej."

Smutno a taky tak trochu na zvracení, to je, oč mi tu běží. Něco s tím musím udělat! Pozvala jsem nevidomého týpka na pívko a napsala fejeton. Nutně jsem potřebovala, aby všichni věděli, co se v tomhle lhostejném a zároveň zmučeném světě děje. Fejeton vyšel. Vyholený týpek přestal nosit teplákovku, oblékl džíska z Charity a dost slušné rifle, pořídil si bílou hůl a šel prodávat Nový prostor. Párkrát jsem ho nachomýtl v podchodu, naposled mi řekl, že má holku a že kdyby něco, umřou spolu.

Příběh druhý

Sedím na lavičce a se zavřenýma očima naslouchám šumotu města Pé. Je hezky a přede mnou příjemný den, spousta přitažlivých akcí až do noci. Tohle je místo, kde jsem fakt šťastná, uvědomuji si. Můj partner zatím něco vyřizuje v budově naproti a tak mám tuhle chvíli k rozjímání a těšení.

"Čus" ozvalo se zároveň s těžkým dosednutím. "Čekáš na Hantonýse?"

"No ahoj, to jsem ráda, že tě zas po dlouhý době vidím. Máš se?" radostně a překvapeně odpovídám na pozdrav.

Jindy dobromyslné hluboké oči pohledného mladíka bloudí dnes jaksi bezcílně pod kšiltlem bejzbolky.

"Hele, nechtěla by sis koupit tuhle knížku?" vytahuje z pod bundy exkluzivní publikaci o Himalájích, zatímco jeho zrak lítá ze strany na stranu.

"Prosím tě neblbni, vždyť budeš bez ní nešťastnej. Proč ji prodáváš?"

"Neprodávám ji já, ale kámoš, víš, potřebuje si něco koupit."

Za očima se mi rozsvítí stovka oranžových semaforů, ale nic, vůbec nic mě nenapadá. Přichází můj společník. Bejzbolka se zvedne a mizí.

Krásný den dostává trhlínu. Něco se mi v mozku rodí, ale vůbec nevím co, Vypadá to jako hnusný černý brouk od Franze Kafky.

"Co je s ním, není divnej?" zeptám se na Bejzbolku.

"Nevím, asi nic, normálka," odpovídá můj rytíř s myšlenkami na náš další společný program.

Chce se mi napsat dopis do komunitního centra, kde se Bejzbolka odnaučil fetovat. Tři roky je čistej, hraje v hudební skupině a všichni si ho moc cení. Mám chuť napsat jeho mámě, ať je ve střehu. Mám chuť napsat jeho holce, ať mu prošmíruje kapsy. Nenapsala jsem nic, ani řádku. Jako by mi prsty zdřevěněly, jako by myšlení odmítlo spolupracovat s předtuchami..

O půl roku později se ve městě Pé. konal pohřeb. Bejzbolka si dal zlatou ránu. Napsala jsem moc krásnou báseň o reggé a o klukovi, který měl pod čepicí.

Příběh třetí

Její hlas je jako zvon z věže Vasilije Blaženého. Nebo možná spíš jako šófar na oslavu Hospodina. Nebo jako vrkání holubice v rozsedlině skály, má peří zelené a zlaté a miluje ji sám šalamoun. Zpívá klezmer, hraje divadlo, vychovává dceru s těžkým postižením, miluje svou ukrajinskou mámu i ustaraného židovského manžela, který toho všeho má občas až nad hlavu. Zelená a zlatá holubice je někdy tak trochu mimo všední skutečnost, ale zároveň až po kolena v ní. Někdy je těžké udělat krok a někdy lze létat. Když létá, zpívá a její hlas odnášejí oblaka dál a výš, až na Sión. A když létat nemůže, je to opět důvod ke zpívání. Když padá na tvář, zpívá. Když dítě zlobí, ona zpívá. Když náckové řvou na rohu Meiselovky a znečišťují památky židovských předků, zpívá až se srdce chvěje hrůzou a lítostí. Zpívá, když prodchnuta vděčností za život svůj i svých bližních rozžihá šábessové světlo. Zpívá tak, že když ji slyším, musím pro ni napsat text. Zpívá tak, že musím přestat psát a začít se modlit nebo zpívat s ní. Zpívá tak, že i čas se zastavuje, protože musí naslouchat.

Poznámka pod čarou s použitím neautorizovaného textu:

Bohumil Hrabal se v jedné ze svých povídek ptal pana Burgána, Pábitele asi takto:

"Jak je možné, že to všechno vidíte a dovedete takhle krásně namalovat?"

Tázaný odpověděl: "Nevím... Je to ve mně jako v koze"